

Dilek Ağacı

– AhmetÇELİK · 26 Haziran 2010

Bir tepenin üstünde, ağlarken gördüm seni.
Burada yeşerdiğin günü bilen yok hani.
Kapatıp gözlerimi, hayâle saldın beni.
Rüzgârlar mı savurdu, güzel dilek ağacı?

Tarih içinde, gizli yerde, sen de tohumdun.
Kim tarafından nasıl ve nerede bulundun?
Görenler ne söyledi, ki ziyaret olundun.
Hayâller mi kurudu, tozar dilek ağacı.

Bilir herkes ağaçtan başka bir şey değilsin.
Dalların yere değer, geçen neden eğilsin?
Çok yaşamış görmüşsün, görevinde ehilsin.
Pazarda dilden dile, gezer dilek ağacı.

Kendi ağırlığından fazla bezler bağlanır.
Umudu olmayanlar, etrafında dolanır.
Gafletteki gönüller, işte böyle bulanır.
Yaprağın kim kavurdu, gazel dilek ağacı.

Ziyarete gelenin, kışı baharı olmaz.
Ambarlar boşalınca, tasla, külekle dolmaz.
Yaksalar da ülkemi, Ülkem ormansız kalmaz.
Atalardan mirassın, dik dur dilek ağacı.

Türklerin bulunduğu her ortamda sen varsın.
Çınar gibi olmuşsun, kimin kolları sarsın.
Kök salmışsın maziye, yazı yabana darsın.
Yanlış anlaşılсан da, yar'sın dilek ağacı.

Ziyaret olarak değil, dost diyerek gelirim.
Gönlümde yeşerttiğim sevgileri veririm.
Gezdiğim yörelerde, hatıranı görürüm.
Yüreklerde mahşere kalma dilek ağacı

Mekânı Cennet olsun, kutluyoruz sakanı.
Ödüllendirmek gerek, emek verip bakanı.
Dallarına asalım, ateş vurup yakanı.
Kevser ırmağında ol, yoldaş dilek ağacı.

07.04.2008

Ahmet Çelik

Ceyhan